

med et Par politiske Bemærkninger. Der har jo fra alle Sider i dette høje Ting lydt Røster om, at det, det gjaldt om, var at have den nødvendige Respekt for Valgdagen. Det er overmaade smukt, at man respekterer Valgdagens Resultat, men det forekommer mig, at denne umaadelige Respekt for Valgdagen den 20. Maj har givet sig nogle besynderlige Udslag, i hvert Fald fra en enkelt Side i dette høje Ting. Maa jeg først minde om, at man fra en bestemt Side i Venstre før Valget krævede, at Venstre skulde gaa ene til Valg; saa stod Venstre stærkest, og saa blev Valgdagens Svar klarest, hævdede man. Det var jo Folketingets Vælgere, man vilde spørge, det var deres Svar, man ønskede at faa, og da dette Valg saa var forbi, og Svaret var der, saa viste dette, at det Hovedspørgsmaal, hvorpaa man var gaaet til Valg, havde faaet forøget Tilslutning, skønt det daværende Regeringsparti ganske vist havde tabt 10 Mandater, et Tab, som det daværende Regeringsparti led, ikke som Følge af, at Venstrevælgerne svigtede, men simpelt hen, fordi Højre tog de Krykker tilbage, som det ædelmodigt havde laant Venstre i 1910. Respekten for Valgdagen gav sig nu først Udslag deri, at en Del af Venstre meget energisk krævede, at Ministeriet skulde gaa, skønt 107 Folketingsmænd paa Valgdagen lovede at støtte det Berntsen'ske Forslag, og, tilføjede sikkert ogsaa de fleste af dem, de saa helst Ministeriet Berntsen føre an i denne Sag. De to Partier udenfor det daværende Regeringsparti, som støttede Grundlovssagen, var villige til i god Overensstemmelse med Valgdagen at yde deres videst mulige Tilslutning og at stille sig loyalt og selvopofrende endog i en saadan Grad, som det ingen Sinde før var sket i den danske Rigsdag; men de maatte ikke. Det syntes, som om Respekten for Valgdagen krævede noget andet. Ministeriet Berntsen maatte gaa, og Sagen var dermed foreløbig ved at forfuskas.

Og nu, efter at vi har faaet det nye Ministerium, der har optaget det Berntsen'ske Forslag og vil føre det videre, hvorledes stiller man sig saa fra den Side, hvor man var saa ivrig for at faa et Ministerskifte? Det forekommer mig, at Respekten for Valgdagen netop her har givet sig et noget underligt Udslag. Naar det — som af de ærede Medlemmer fra Ringkøbing (J. C. Christensen), Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) og Aars (Lillelund) — siges, at vi ikke er valgte paa det Berntsen'ske Forslags Enkeltheder, er det i

Virkeligheden kun Sandhed med Modifikation. Hvis det ærede Medlem fra Ringkøbing havde fremsat sit Forslag før Valget, skulde vi nok have erfaret, hvilke Enkeltheder Vælgerne havde bundet os til. I Parentes bemærket: Hvorfor fremkom dette Forslag ikke før Valget? Det ærede Medlem var jo allerede den Gang saa inderligt overbevist om, at Ministeriet Berntsen maatte gaa, saa snart Valget var forbi. I den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, var Forholdet det, at den moderate Kandidat og jeg overbød hinanden i at fremstille det kommunevalgte Landstings Fortræffelighed fremfor et Landsting med Alderscensus. Ikke uden Virkning benyttede vi det ærede Medlem fra Ringkøbings Udtalelse om, at vi lige saa godt som at dele Vælgerne i en lavere og en højere Aldersklasse kunde give dem Valgret efter Vægt, idet der ogsaa deri laa en konservativ Garanti, medens derimod Højremanden netop talte om den 35 aarige Valgcensus. Han var meget moderat, ja i Virkeligheden mere moderat, end det ærede Medlem fra Ringkøbing er i sit Grundlovsforslag. Han krævede ganske vist Skat til det offentlige som Betingelse for Landstingsvalgret, men han kunde godt nøjes med Skat til Kommunen, han krævede ikke direkte Statskat. Men hvad blev Resultatet deraf? Resultatet blev, at Højremanden fik færre Stemmer end den Højremand, der var valgt i Kredsen i Aarene 1898—1901, ja, han fik overhovedet det laveste Stemmetal, nogen Højremand har faaet i denne Kreds, idet han kun mønstrede 624 Stemmer, medens der ved 3 Valg tidligere var faldet over 700 Stemmer paa en Højremand. Og saa kørte man endda ogsaa op med den omvendte Venstremand. Der skulde i Kredsen være 25 omvendte Venstremænd, der havde skrevet under paa en Opfordring til den paagældende Højremand om at stille sig, men paa Valgdagen var de der ikke; der var kun en eneste, og da han stod frem som ordførende Stiller for Højremanden, mødtes han af Fyraab og Protester fra sine tidligere Meningsfæller. Hvis vi havde haft det Grundlovsforslag, som det ærede Medlem fra Ringkøbing har fremsat i sit Blad „Tiden“, til Drøftelse under Valgkampagnen, er jeg overbevist om, at vi nok skulde have faaet at se, hvad det var for Enkeltheder, Vælgerne ønskede at binde deres Folketingsmænd til.

Naar det ærede Medlem fra Hjørring (J. Sørensen) udtalte som sin Overbevisning, at Højre vilde have faaet bedre Vilkaar i Fjor end under den nuværende Regering,